

er mig Andet bekjendt, end at Enhver i Frederiksborg Amt — saa længe jeg da kan erindre — som ikke har Hjortei, har kunnet henvende sig, tidligere til Sognepresten, senere til Sogneraadet, og faae sin Bogn baade til Befordring af Syge og til at hente Doktoren. Jeg siger, at jeg kan ikke skjønne Andet, end at det vil blive en stor Ulykke for Folk i Amtet, dersom det skulde komme dertil, at disse Bidrag skulde undrages af Statskassen, og Amtskassen som Følge deraf vilde unddrage sig fra de humane Bestræbelser, den hidtil har væretaget.

Indenrigsministeren (Singerlev).

Jeg hender meget godt Forholdene med Hensyn til Sygepleiens Ordning i Frederiksborg Amtsradsreds, og de ere selvfølgelig altsaa værd. Befolkningen har der gratis Pleie paa Sygehuset, men der er mange andre Steder, hvor Befolkningen har denne gratis Pleie og i meget rumbelagt Omfang har Udgang til Anbringelse for nedsat Betaling. Der er ogsaa Steder, hvor de, der lide af smitsomme Sygdomme, frit kunne indlægges paa Hospitalet, og desuden er der jo i den nye Epidemilov, som bekjendt, en Bestemmelse, der tilfikkret et betydeligt Statsbidrag til Undertrykkelse af smitsomme Sygdomme. Jeg tror, at det er en Misgjeldelse fra det ærede Medlems Side, naar man mener, at det vil være en Ulykke for Frederiksborg Amt, hvis denne Sygekasselov gaar igjennem. Jeg tror ikke, at den paa nogen Maade vil nødvendigvis eller kunde begrunde en Forandring i Forholdene der, og jeg tror, at den vil medføre adskillige Goder ogsaa for Frederiksborg Amt. Det ærede Medlem vorte ved Spørgsmaalet om Hjortei for Syge paa Landet, og sagde, at det var ikke nyt. Deri har det ærede Medlem ganske Ret. Det er ingenlunde noget Nyt. Vi have Bestemmelser, ifølge hvilke fattige Syge kunne faae fri Hjortei. Men hvad der er nyt, er at man, fordi man er Medlem af en Sygekasse, kan faae denne Slags Hjortei. Altsaa selv med de bestaaende Forhold paa Landet vil det være vigtigt at tage denne Bestemmelse. Men naar det ærede Medlem har Ret i, at Hjortei allerede nu i mange Tilfælde ydes, vil det maasse ogsaa erkjendes, at jeg havde Ret i Gaar, naar jeg sagde, at det ærede Medlem (Haben), som betegnede denne Byrde som noget overordentlig Betydeligt i Forhold til den nuværende Tilstand, ikke havde Ret i denne Betragtning. Jeg tror ikke, at denne Byrde vil vise sig overvældende i Forhold til hvad man har nu, og jeg anser

Bestemmelsen for at være ganske nødvendig i Loven.

Løbe: Det er en ganske forkert Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gøre, nemlig den, at dersom man vil skyde den Takke fra sig, som jeg for tillod mig at skitsere, fordi den var at betragte som en Jugal paa Daget i Modsetning til Lovforslaget, der skulde være en Jugal i Haanden, saa turde det dog være, at det er et Spørgsmaal, om man virkelig har fat paa denne Jugal, eller om den maasse ikke ogsaa vil flyde bort inden denne Samling er bunden. Det kunde hændes, at den ene Jugal er lige saa nem at træffe som den anden. Den Opfattelse af mine Udtalelser, som den høitærede Indenrigsminister præciserede, tror jeg nok, alt Betydeligt er ganske rigtig, men det har dog indbragt mig noget, at man har ligesom taaget særlig Afstand fra de Voldgiftsretter, jeg nævnte. Disse Voldgiftsretter skulle jo ikke behandle andre Spørgsmaal end saadanne, som slet ikke egne sig for de almindelige Domstole, fordi disse savne Rensstab til at afgjøre dem, f. Ex. Spørgsmaal, om et Stykke Arbejde er mere eller mindre værd med Hensyn til Daglonnen, om det er mere eller mindre godt udført og lignende. Det er Spørgsmaal, som jeg ikke tror, egne sig til almindelige Retssagjærelser, og som ogsaa ville frembyde alt for mange Banfeligheder og Befølminger, naar de skulle afgjøres paa saadan Maade. Saadanne Spørgsmaal maaske selvfølgelig helst afgjøres paa en nem og bekvem Maade. Dersom man skal have en Udgivning som den, der her er Tale om, for at støtte Smaaakaarsfolk, maaske Afgjørelsen af saadanne Spørgsmaal falde hurtigt og let, og derfor tror jeg ikke, at Sagen er saa forørdelig. Administrationen siges at ville blive overordentlig dyr — hvis vi vare et stort Land, vilde den blive adskillige Gange dyrere — men Spørgsmaalet er imidlertid, om den bliver for dyr i Forhold til, hvad der ydes, og det tror jeg at turde sige Nei til. Der er saa Mange, som beskæftige sig med de enkelte Personer. Livsforsikringsanstalter, Løsoresurancer have omtrent hvert eneste Menneske i deres Regnskaber, og hver Mand har paa den Maade sin Konto, og har han ikke sin Konto nu, vil det efter det Lovforslag, som nu foreligger, og navnlig efter det, som følger efter dette, være Pligt for enhver Arbeidsgiver at føre Konto for sine Arbejdere og opsummere, hvor meget hver Mand har tjent om Aaret. Det er Naaget i samme Retning, jeg nævnte før, og jeg vil dog tro, at Administrationen af en